

Joan Pont: «Ens vam equivocar cedint la plaça del Sant Pere al Girona»

Exentrenador del Sant Pere Pescador, l'Estartit i Llers

Anys després, Pont gaudeix de la llibertat i tranquil·litat que implica no estar al capdavant de cap banqueta. Ja no té responsabilitats ni s'ha d'espavilar per confeccionar plantilles o buscar mecenes per cobrir les despeses, però encara ara es penedeix d'haver cedit la plaça del Sant Pere al Girona. «Els hi vam donar i la van perdre el primer any... Van fer el ridícul. Cada vegada estic més convençut que ens vam equivocar perquè si haguessin fet el que havíem pactat, segurament ara estariem parlant d'un Girona a Primera RFEF o Lliga F. No sé què va passar. Nosaltres els vam dir molt clar que si es volien quedar la plaça era per donar continuïtat a l'equip amb les jugadores i el cos tècnic inclosos. O érem tots o no hi anàvem. A l'hora de la veritat, però, només volien les jugadores i elles van decidir que no. Si quedes amb una cosa, s'ha de complir. Em vaig sentir molt enganyat», explica el preparador. Per ell, el Sant Pere, a part de tenir-hi una de les seves tres filles, la Cristina, era «com una família». «Em van emmerdar per fer l'equip amb jugadores que venien del juvenil de l'Estartit i vam anar pujant fins arribar a Tercera. Estàvem en una categoria guapa. Venien equips de Barcelona, Mallorca, etc., que no sabien ni on era Sant Pere. No ens ubicaven al mapa, però sí a la classificació i ens respectaven. Fins i tot, alguns ens tenien por. Vam tenir un equip molt bo, jugàvem realment bé a futbol. Jo sempre deia a les prèvies que si els rivals ens volien guanyar, haurien de treballar molt. Era així», rememora en Joan. A diferència de l'actualitat, «es parlava moltíssim de nosaltres als mitjans de comunicació perquè destacàvem. Ja no passa amb cap equip de la província i sap greu que s'hagi perdut el nivell d'aquesta manera. Hi havia una rivalitat molt bona». En aquest sentit, el tècnic apunta que «no hi ha equips punters i els que hi ha, a part de no tenir categoria, estan lluny geogràficament. No tothom anirà a jugar fins a Figueres, per exemple. Per això, vam oferir la plaça al Girona». Pont assegura que ell no té «cap mètode, a part de treballar, entrenar i fer-ho el màxim de bé». «A vegades em superaven elles, eren noies a les quals no els havies d'ensenyar gaires coses més enllà de la tàctica. Hi havia jugadores molt bones a les comarques gironines. Això del tercer home que està de moda i en parlen tants entrenadors, ho fèiem a l'Estartit fa 20 anys! L'avantatge que té el femení és que elles ho entenen molt més ràpid i millor i ho duen a terme molt abans que no pas els nois. Són molt disciplinades. Vam enganxar molts equips fent-los bascular cap a una banda i que sortís una jugadora per l'altra desmarcant-se per finalitzar o fer la passada de la mort... Ens sortia tot molt bé». Ho diu per experiència, ja que també va dirigir, «evidentment», el Sant Pere masculí. La seva trajectòria a les banquetes del femení va començar a un Llers que seria «el pioner de la província»: «Hi vaig anar en un moment de declivi després d'haver tingut campanyes molt bones abans. M'ho vaig passat molt bé». I va continuar a l'Estartit, on «vam quedar primeres cada any, però després a la promoció hi havia equips molt bons». Té present el 2-2 contra l'Atlètic de Madrid. «No vam pujar per detalls», sospira. El projecte de més continuïtat va ser el Sant Pere, al seu poble. «No ens ajudaven ni ens donaven suport. Creus que l'entrenador s'ha de moure per buscar calers i que algú ens pagui el dinar a Mallorca quan hi havíem d'anar a jugar? M'havia d'espavilar jo. L'Ajuntament mai ho va entendre... La gent d'aquí vivia d'això. Quan no vaig trobar més col·laboradors, va acabar sent insostenible», destaca. Per això, té tant de mèrit el que va fer el seu equip. En l'actualitat, Joan Pont s'ha allunyat del futbol. «No vaig ni a veure'l. Ja no m'omple, a no ser que se'm presenti un projecte bo i fort a llarg termini. Vull poder il·lusionar-me. De tot el que m'han ofert des que vaig plegar, no m'ha agradat res. Només volen que els pugui de categoria, perquè és veritat que hem pujat amb la majoria dels equips on he estat, però sense tenir una base ni matèria prima. No aniré a un equip per anar-hi. No em val la pena a la meua edat», manté. Tot i així, no tanca les portes a tornar. «Si em presenten una cosa ben parida i m'agafen ganes, m'hi emmerdaré i fotré de caps. Quan m'hi poso, m'hi poso. Els calers no m'importen perquè gràcies a Déu ja tinc una feina. Si ho he fet tots aquests anys és perquè m'agrada el futbol», conclou.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/esports/2025/11/09/joan-pont-ens-vam-equivocar-123504743.html>